

Sygnatura akt **VII K 352/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wołowie w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Pośpiech

Protokolant Marzena Matusiewicz

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 roku

sprawy

M. K. syna Z. i D. z domu S., urodzonego (...) w B.

oskarżonego o to, że

w dniu 5 stycznia 2013r. w R. na skrzyżowaniu dróg J.– B.– G. kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył przepisy w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc od miejscowości J. nie zachował należytej ostrożności podczas wyjeżdżania na skrzyżowanie, na drogę posiadającą pierwszeństwo przejazdu i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu poruszającemu się prawidłowo kierującemu samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) P. M. (1), w wyniku czego doprowadził do zderzenia obu pojazdów, w następstwie którego obrażenia ciała doznał kierujący pojazdem A. (...) P. M. (2) (...) skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej dnia 7 (art. 157§1 k.k.) i pasażerka pojazdu D. M. (...) skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej dnia 7 (art. 157§1 k.k.) oraz M. M. (...) skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej dnia 7 (art. 157§1 k.k.)

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

*****

I. na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonego M. K. na okres 2 (dwóch) lat próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych P. M. (1) i D. M. nawiązkę w wysokości 6.000 zł (sześciu tysięcy) złotych;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i od opłaty.

Sygn. akt VII K 352/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 5 stycznia 2013 roku P. M. (2) jechał drogą nr (...) wraz żoną D. M. i córką M. M. samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) od strony miejscowości G. w stronę miejscowości R.. D. M. siedziała na tylnym siedzeniu, zaś M. M. na przednim fotelu pasażera. Gdy P. M. (2) będąc w R. zbliżył się do skrzyżowania z drogą prowadzącą w kierunku

J. to zobaczył stojący na drodze samochód koloru białego. Droga, którą poruszał się P. M. (2) miała pierwszeństwo przejazdu w stosunku do drogi prowadzącej z J. do R.. Był to V. (...) o nr rej. (...), którym kierował M. K.. Ustąpił on pierwszeństwa przejazdu jadącemu od strony B. innemu pojazdowi. P. M. (2) był przekonany, że również i jemu V. (...) ustąpi pierwszeństwa, jednakże tak się nie stało. Kiedy P. M. (2) był już w obrębie skrzyżowania kierujący V. ruszył i ustępując pierwszeństwa uderzył w bok samochodu marki A., który pod wpływem uderzenia przemieścił się do rowu i przewrócił na dach. Pokrzywdzeni P. M. (2), D. M. i M. M. zostali przewiezieni do szpitala w B., gdzie udzielono im pierwszej pomocy, choć dolegliwości bólowe u P. M. (1) i M. M. pojawiły się dopiero następnego dnia.

Dowody: zeznania świadka P. M. (1) – k. 38 – 40, zeznania świadka D. M. – k. 34 – 36, wyjaśnienia oskarżonego M. K. – k. 99, opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego – k. 83 – 89, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego – k. 8 – 9, dokumentacja fotograficzna – k. 10 – 14, plan miejsca wypadku – k. 15, szkic miejsca wypadku – k. 15a, protokół oględzin V. (...) – k. 16 – 16a, protokół oględzin A. – k. 17 – 18.

W wyniku zderzenia pojazdów P. M. (2) doznał obrażeń ciała (...) skutkującymi naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni. D. M. doznała obrażeń ciała (...) skutkujących naruszeniem czynności narządów w ciele na czas powyżej 7 dni. M. M. doznała obrażeń ciała (...) skutkujących naruszeniem czynności narządów jej ciała na czas powyżej 7 dni.

Dowody: opinie sądowno – lekarskie dot. D. M. – k. 32, 67 – 69, opinia sądowno – lekarska dot. P. M. (1) – k. 70 – 73, opinia sądowno – lekarska dot. M. M. – k. 74 – 75.

M. K. nie był dotychczas karany, jest stanu wolnego, z zawodu jest ekonomistą, pracuje jako specjalista do spraw obsługi klienta w (...) Zakładach (...) w P..

Dowody: dane o karalności – k. 102, wyjaśnienia oskarżonego – k. 98 – 99.

Oskarżony M. K. przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia.

Sąd zważył, co następuje.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy sąd doszedł do wniosku, że przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnienia przez niego złożone zasługują na wiarygodność. Oskarżony w całości przyznał się do popełnienia czynu i złożył wyjaśnienia. Brak jest jakichkolwiek powodów, dla których należałoby zdeprecjonować ich wartość dowodową. Są bowiem spójne i korespondują z całym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a to z zeznaniami świadków – pokrzywdzonych, protokołami oględzin miejsca wypadku i pojazdów, szkicami i planem miejsca wypadku jak również z opinią biegłego z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych, który jednoznacznie wskazał, że sytuację wypadkową wytworzył oskarżony nie zachowując należytej ostrożności podczas wjeżdżania na skrzyżowanie, na drogę posiadającą pierwszeństwo przejazdu i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo poruszającemu się P. M. (1), który kierował samochodem A.. Zarówno zeznania świadków jak i dokumenty wymienione wyżej a także opinie sądowno - lekarskie oraz opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych są dowodami w pełni wartościowymi, na podstawie których sąd dokonał ustaleń faktycznych.

Mając powyższą ocenę materiału dowodowego na względzie sąd uznał, że oskarżony dopuścił się występku z art. 177 § 1 kk. Nie może bowiem ulegać wątpliwości, że kierując w dniu 5 stycznia 2013 roku samochodem na skrzyżowaniu nieумыślnie naruszył przepisy w ruchu drogowym i nie zachował należytej ostrożności podczas wjeżdżania na skrzyżowanie i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu pojazdowi, którym poruszali się pokrzywdzeni, w wyniku czego doszło do zderzenia pojazdów i następnie doznania obrażeń ciała przez pokrzywdzonych skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni.

Obrońca oskarżonego złożył w toku postępowania sądowego wniosek o warunkowe umorzenie postępowania karnego. Sąd uznał, że wniosek ten zasługuje na uwzględnienie albowiem zachodzą przesłanki do zastosowania wobec oskarżonego tego środka probacyjnego.

Zgodnie z art. 66 § 1 kk sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Wbrew twierdzeniu pełnomocnika oskarżycieli prywatnych wyrażonego w piśmie z dnia 11 lipca 2013 roku należało uznać, że zarówno wina jak i społeczna szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu nie są znaczne. Oskarżony wbrew tymże twierdzeniom nie naruszył zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym w sposób umyślny. Sam fakt wjazdu na skrzyżowanie z naruszeniem zasady pierwszeństwa przejazdu nie prowadzi do wniosku o umyślnym naruszeniu zasad ruchu drogowego. Pełnomocnik na poparcie swojej tezy nie przedstawił żadnego dowodu ani argumentu. Zdaniem sądu, nie ma żadnego powodu by odmówić wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego odnoszącym się do przyczyn takiego zachowania na drodze. Fakt, że do zderzenia się pojazdów nie przyczynił się pokrzywdzony P. M. (2) nie zwiększa stopnia zawinienia oskarżonego, zaś brak należytej obserwacji drogi wynikał z nieuwagi bądź też ta obserwacja nie była prowadzona przez oskarżonego w sposób dostateczny, lecz z pewnością nie dowodzi to umyślności naruszenia reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zwiększonego stopnia zawinienia nie dowodzi także fakt, że oskarżony nie odniósł w wyniku wypadku żadnych obrażeń ciała, zaś odnieśli je pokrzywdzeni. Niewątpliwie obrażenia jakich doznali pokrzywdzeni są dla nich bolesne, wymagają leczenia i stanowią szczególnie dla D. M. zdarzenia o dużym ładunku traumatycznym, lecz skutki te z pewnością nie będą długotrwałe, choć długie w subiektywnym horyzoncie czasowym i z pewnością całkowicie ustąpią, w każdym razie nie spowodują istotnych dysfunkcji życiowych pokrzywdzonych. Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych nie przedstawił żadnego dokumentu potwierdzającego, że ubytek na zdrowiu pokrzywdzonej D. M. został ustalony na 30%, zaś pokrzywdzonego P. M. (1) na 19%. Bez znaczenia dla oceny stopnia zawinienia oskarżonego jak i społecznej szkodliwości jego czynu jest twierdzenie pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych jakoby do czasu wydania opinii przez biegłego oskarżony mataczył, negował swoją odpowiedzialność i dotychczas nie wyraził skruchy z powodu spowodowania przedmiotowego zdarzenia zwłaszcza, że na obecnym etapie postępowania zeznania złożone przez oskarżonego w charakterze świadka, bo to na nich jak się wydaje swoje przekonania opiera pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych, nie są możliwe do wykorzystania jako dowody i jako takie nie mogą podlegać ocenie. Ostatecznie prowadzi do wniosku, że nic wskazuje na to by oskarżony w przyszłości miał dopuścić się innych przestępstw i że nie będzie przestrzegał porządku prawnego. Sąd wyraża przekonanie, że wypadek, który oskarżony spowodował był zdarzeniem incydentalnym w jego życiu i więcej takich zachowań oskarżony się nie dopuści, zaś jako uczestnik ruchu drogowego będzie kierował pojazdami w sposób bardzo uważny.

Sąd uwzględnił jednak wniosek oskarżycieli posiłkowych o zasądzenie nawiazki na ich rzecz tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, jednakże w mniejszej niż wnioskowana wysokości. W ocenie sądu kwota 6000 tysięcy złotych z tego tytułu będzie kwotą wystarczającą a jednocześnie spełni swoją rolę jako środek karny.

Mając na uwadze sytuację materialną skazanego, konieczność uiszczenia dość wysokiej nawiazki, sąd, na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych oraz od opłaty.